

Twee viezerdjes op de stoep

In een keurig huisje aan de Eikenboomlaan woont tante Dalia. Voor haar huisje is een stoep.

En op die stoep zitten twee kinderen. Dat zijn Prutje en Snotje. Prutje is een meisje. En Snotje is een jongetje. En niemand, niemand, niemand wil ze hebben. Hun vader niet, hun moeder niet, hun opa niet, hun oma niet... Echt helemaal niemand.

En waarom niet?

Omdat Prutje en Snotje vies zijn.

VRE-SE-LIJK VIES!

En daarom worden ze de viezerdjes genoemd.

Tante Dalia kijkt uit het raam.

Daar zitten ze nu alwéér, denkt ze. En dan krijgt ze een idee.

‘Weet je wat?’ zegt ze hardop. ‘Als ze vanavond nog niet weg zijn, dan zijn ze gewoon van mij. Ik heb tenslotte altijd al graag kinderen willen hebben. Ze zijn natuurlijk wel erg vies, maar ik heb nog liever vieze kinderen dan helemaal geen kinderen.’

Eindelijk is het avond.

‘Zijn jullie al weg?’ roept tante.

‘Was het maar waar,’ verzuchten de viezerdjes somber.

‘Kom dan maar gauw binnen,’ zegt tante.

‘De soep staat al klaar.’

‘Mmmm!’ roepen de viezerdjes, want ze hebben erge honger. En dan rennen ze naar de voordeur.

‘Moeten we voeten vegen?’ vraagt Prutje.

‘Nee hoor,’ zegt tante, ‘voor deze keer niet.’

‘En handen wassen?’ vraagt Snotje.

‘Ook niet,’ zegt tante. ‘Het is misschien een tikje ongewoon, maar jullie zijn zó smerig dat wassen geen zin meer heeft. Het zou veel te lang duren voor jullie schoon zijn. En dat kan niet, want dan wordt de soep koud.’

Dus gaan de viezerdjes met hun supersmerige handjes, hun supersmerige kleren en hun supersmerige toeten aan tantes keurig gedekte tafel zitten.

En ze smullen zoals ze nog nooit gesmuld hebben!

Vieze voeten

De ettertjes hebben nieuwe schoenen aan. Flop heeft blauwe en Fladdertje rode. En ze glimmen prachtig! De ettertjes zijn er best trots op.

‘Maak ze niet vies!’ zegt tante Door als Flop en Fladdertje naar buiten gaan.

‘Nee, tante,’ roepen de ettertjes braaf. En dan lopen ze de deur uit.

‘Lekker veel plassen,’ zegt Fladdertje. ‘Daar kun je fijn in stampen.’

Ineens vinden de ettertjes het niet zo leuk meer dat ze nieuwe schoenen hebben.

Flop kijkt van de plassen naar zijn schoenen. En opeens bedenkt hij iets. Hij trekt eerst zijn schoenen uit en dan zijn sokken.

Daarna springt hij met een plons midden in een grote modderplas.

‘Zo kan het wél,’ roept hij lachend.

Nu doet Fladdertje ook haar schoenen en sokken uit en ze springt naast Flop in de modder. Plons, spetter, plons! Het gaat echt geweldig. De ettertjes gieren het uit van de pret. Pas als ze moe zijn, gaan ze weer naar binnen. Ze zetten hun schoenen en sokken keurig op de keukenmat.

‘Joehoe!’ roept Flop.

‘Joehoe!’ roept tante terug. ‘Ik zit even in bad. Zijn jullie schoenen nog schoon?’

‘Ja hoor,’ lachen de ettertjes.

En dat is waar.

Maar dan kijken ze naar hun voeten. Die zijn helemaal vies en zwart geworden.

‘Tjeempie!’ zegt Flop. ‘Hoe moet dat nou?’

‘We moeten ze gewoon wassen,’ zegt Fladdertje, ‘dan merkt tante er niets van.’

We kunnen alleen niet in bad, want daar zit tante zelf in.’

Gelukkig krijgt Flop een idee.

‘Kom mee,’ lacht hij en hij loopt snel met Fladdertje naar de wc.

Voorzichtig stapt hij in de witte toiletpot.

‘Nu moet jij doortrekken,’ zegt hij tegen Fladdertje.

En dan stroomt het ijskoude water langs de vieze voeten van Flop. In een wip zijn ze allebei schoon. Nog even afdrogen en klaar is Kees.

Daarna moet Fladdertje in de pot gaan staan en trekt Flop de wc door. Het is wel koud, maar het werkt fantastisch.

Dan komt tante weer naar beneden.
'Hoe komen al die vieze voetstappen op de
keukenvloer?' vraagt ze een beetje boos.
'Hebben jullie soms tóch met je schoenen in
de modder gelopen?' Maar dan ziet ze de
glimmende, nieuwe schoenen staan.
'Nee~dus,' zegt ze.
Daarna kijkt ze naar de voeten van de

ettertjes. Maar die zijn ook schoon.
Verbaasd haalt tante haar schouders op.
Schone schoenen, schone voeten, en tóch
vieze voetstappen op de vloer. Ze begrijpt er
werkelijk niets van.
En de ettertjes? Die zitten stiekem te lachen
op de bank, want zij snappen het allemaal
best. En jij?

Een gek mens voor de deur

‘De bel gaat,’ zegt Mees. Hij kijkt door het slaapkamerraam naar beneden. ‘Kom eens kijken. Er staat een gek mens voor de deur. Ze heeft een grote pukkel op haar neus.’ Nu ziet Moontje haar ook. ‘Ze lijkt wel een heks,’ griezelt ze. Er wordt nog een keer driftig gebeld. Dan horen ze dat tante Tivoli de deur opendoet.

‘Goedemorgen,’ zegt tante vriendelijk.

‘Ook goedemorgen,’ zegt het enge mens bits. ‘Mijn naam is juffrouw Pin. En ik kom ze ophalen.’

‘Ah, de oude kranten, natuurlijk!’ roept tante Tivoli. ‘Ogenblikje, dan pak ik ze even. Ze staan in de kelderkast. Maar het is wel een hele stapel, hoor.’

‘Ik héb het helemaal niet over oude kranten,’ zegt juffrouw Pin. ‘Ik heb het over de kinderen die hier wonen. Ze gaan met me mee naar het kindertehuis.’

‘Wát...?’ roept tante Tivoli verbaasd. ‘De kinderen...’

‘U hebt me uitstekend gehoord. Ik ben juffrouw Pin, de directrice van kindertehuis Pin en Co. En ik heb geen zin om alles twee keer te zeggen. Komt er nog wat van?’

‘Maar...’ stamelt tante. ‘Dat gaat zómaar niet. Mees en Moontje zijn hier al vijf weken. Hun ouders zijn voor hun werk een

jaar naar het buitenland en de kinderen wonen zolang bij mij.’

Juffrouw Pin steekt haar neus in de lucht.

‘Kunt u dat bewijzen?’ vraagt ze streng.

‘Hebt u een papier met alle stempels en handtekeningen? Hebt u toestemming van de burgemeester gekregen om twee kinderen bij u te laten wonen?’

‘Nee,’ zegt tante. ‘Ik heb dat gewoon met de ouders van Mees en Moontje afgesproken.’

‘Dat is dan heel jammer,’ zegt juffrouw Pin.

‘U kunt niets bewijzen, dus neem ik ze mee.’

Ze haalt een boekje uit haar tas en zegt: ‘Artikel 10 - punt 9. Lees het zelf maar als u het niet gelooft.’

Juffrouw Pin duwt het boekje in tante Tivoli’s handen.

‘En nu wil ik thee,’ zegt ze.

Ze stapt langs tante heen en gaat binnen op de bank zitten.

‘Zónder suiker, niet te veel melk graag en één koekje.’

‘Eh... natuurlijk,’ zegt tante verslagen.

Ze neemt het boekje mee naar de keuken en zet een ketel water op het gasfornuis.

Dan gaat ze naar boven.
Mees en Moontje zitten somber op bed.
'We hebben het al gehoord,' zegt Moontje treurig. 'Moeten we écht met dat gekke mens mee?'
'Tja...,' zegt tante. 'Hier staat het in.'
Tante wijst op de regels in het boekje.
Ze leest eens goed wat er staat. Dan begint ze ineens te lachen. 'Ik weet iets,' zegt ze. 'Kijk, hier staat het: Zieke kinderen mogen niet naar het kindertehuis Pin & Co in verband met besmettingsgevaar. Dat is de oplossing!' zegt tante triomfantelijk.

'Zieke kinderen worden dus niet toegelaten in het kindertehuis van die juffrouw Pin.'
'Maar we zijn toch niet ziek?' roept Moontje. 'Nou én?' zegt tante. 'Dan máken we jullie toch gewoon ziek! Dan kunnen jullie voorlopig niet met dat mens mee en hebben we tijd om een oplossing te bedenken.'

De busjes van ome Ko

‘Waar zal ik de zooi neergooien?’ vraagt de chauffeur.

Ome Ko wijst naar een lege plek naast een grote schuur.

‘Oké!’ roept de chauffeur. Hij rijdt zijn vrachtwagen een stukje verder. Dan haalt hij met een hijskraan alles uit de laadbak.

Op dat moment komen Joris en Jetje aanrennen.

‘Kijk,’ zegt Joris, ‘nog meer troep!’

‘Allemaal oud ijzer,’ broemt ome Ko tevreden.

‘Alles wat nog bruikbaar is, haal ik eraf en de rest verkoop ik aan de ijzerfabriek. Daar maken ze er weer nieuwe spullen van.’

Jetje ziet dat de chauffeur een autobusje uit zijn laadbak tilt. ‘Wat een leuk busje!’ roept ze. ‘Mogen wij dat hebben?’

‘Vooruit dan maar,’ zegt ome Ko. ‘Dat ding komt van een oude draaimolen die op een kermis in elkaar gezakt is. Er zit dacht ik nóg zo’n busje in de bak.’

Dan roept hij naar de chauffeur: ‘Zet die twee busjes maar effe apart.’

De chauffeur tilt net het tweede autobusje

uit zijn laadbak en zet het naast het andere busje op de grond.

‘Wat leuk, zeg!’ roept Joris blij.

‘Nou,’ zegt Jetje. ‘Maar ze zijn wel ontzettend smerig. En er zitten allemaal deuken in.’

‘Geeft niks,’ zegt ome Ko. ‘Die rammen we er wel uit.’

Hij haalt meteen een houten hamer. ‘Ziezo,’ zegt hij na een poosje. ‘Ze zijn weer deukvrij. Gaan jullie ze nu maar schoonmaken.’

Niet veel later zijn Joris en Jetje druk aan het schrobben.

‘Ze knappen al lekker op,’ zegt de chauffeur.

Jetje knikt. ‘Maar hier zit wel een gat.’

‘Dat valt toch te maken,’ zegt de chauffeur lachend. ‘Plak er maar een pleister op.’

Dan springt hij in zijn vrachtwagen en rijdt weg.

Na een paar uur zijn de busjes helemaal schoon. Apetrots staan Joris en Jetje ernaar te kijken.

‘Mogen we ze ook schilderen?’ vraagt Joris.

‘Mooi niet,’ zegt ome Ko. ‘Dan krijg ik ruzie met jullie moeder. Je moet die busjes namelijk met speciale verf schilderen. Als je daarmee knoeit, kun je je kleren meteen weggooien.’

‘Jammer,’ zegt Jetje teleurgesteld.

‘Maar jullie mogen de busjes nog wel even

zuigen,’ zegt ome Ko. ‘Pak de stofzuiger maar. En daarna moeten jullie naar huis om te eten. Kom morgen maar weer terug.’

Als Joris en Jetje die avond in bed liggen, dromen ze van twee busjes waarin ze de hele wereld rondrijden.